

שִׁדּוּר

מאחורי המירקע ראיין בלעדי עם הקופה

הפרוייקט המיוחד של מישור הביטחון, שבו מאלפים קופים כדי שישימו סיוע לנכים, היה אמור להגיע ליריעת הציבור רק בעוד חודש ויותר. צוות של התוכנית תצפית בטלוויזיה זיה עקב אחרי הפרוייקט וצילם את הקופים. השידור היה מיועד לחודש ספטמבר, ונחמה למועד מאוחר יותר, בחודש אוקטובר, בגלל התגים. בריחתה של הקופה עיזה — או דני,

מגישה טימור קונצרט חינוך

כפי שכונתה בעיתון אחר — חשפה את הפרוייקט המיוחד לציבור הרחב. עיתונאים רבים שפנו אל מנהל הפרוייקט, כנסיון לקבל ראיין בלעדי עם הקופה הבורחת-חוזרת ועם מטפ ליה נדרו. אנשי הפרוייקט הבטיחו בלעדית לתצפית.

הטלוויזיה לא שידרה סקופ

הסיפור על הילד החרדי מירושלים, שפאטויו קוצצו בידי אלמוני, היה בידי הטלוויזיה עוד לפני שפורסם בעיתונים. ביום החמישי הביא אורי כהן-אהרונוב, כתב הטלוויזיה לענייני מיטרה, את הסיפור אל שולחן המערכת. באותה עת היה הסיפור בלעדי לטלוויזיה. עורך-מבט באותו ערב היה רפי חלבי, והוא החליט שלא לשרר את הסיפור. כמו שקורה לסיפורים רבים אחרים שאינם משודרים כמבט. עבר גם סיפור זה אל חדשות הלילה. עורך מהדורת חדשות-הלילה ביום התמישי היה אליעזר (גור) יערי, וגם הוא החליט שלא לשרר את הסיפור על הילד קצוץ-הפיאות. ביום השישי הופיע סיפורו של הילד בכל העיתונים בעמודים הראשונים, כשהוא מלווה בתמונותיו, לפני קיצוץ הפאות ואחריו. באותו הנוקד התקיימה ישיבת-בוקר בחדרו של חיים יבין, מנהל הטלוויזיה. בישיבה סיפר כהן-אהרונוב, שהביא את הסיפור בערב הקודם, ושאל מדוע הסיפור לא שודר. יבין ביקש לברוק מדוע בחרו העורכים שלא לשרר את סיפור הפאות, וכא אליהם בטענות קשות. חלבי סיפר למקורביו שהחליט שלא לשרר את סיפור-הפאות מתוך אחריות ציבורית. הוא חשש שפירסום כזה יחולל הסלמה ביחסים המתוחים בין הרתיים לחילוניים בירושלים, ולכן גנז אותו. הביקורת במחלקת-החדשות בטלוויזיה על אי-פירסום הסיפור קשה. רבים טוענים שיש בטלוויזיה בזמן האחרון מעט סיפורים בלעדיים, ושחללתו של חלבי ליטול לידיו אחריות ציבורית אינה במקומה. מכיוון שאין זה מתפקידו של עורך-חדשות לחשוב על דברים מסוג זה.

מאחורי המיקרופון מוהל ושמו שפיץ

בתוכנית טלרדיו, המשודרת בר-ש-אלף של קול-ישראל בכל בוקר בין 9 ל-10, יש הרבה סיפורים משעי שעים. את התוכנית מגיש משה (מושיק) טימור, והיא אמורה לפי תור למאוינים בעיות שונות ומשונות. באחד הימים פגש העיתונאי יוסף (טומי) לפיד את טימור והסביר שיש לו בעיה: הוא מחפש את מרדך לפיד

המלאי אוזל

התוכנית שבת-שלוש, המשודרת בכל ליל-שבת בטלוויזיה, בהגזיתם של אליעזר שטורם ואברהם (אברום) בורג, מוקלטת חודשים רבים מראש.

בתוכנית מדברים השניים על פרשת-השבוע. הם הקליטו לפני חודש אחרים מלאי של תוכניות. או הקליטו כמה תוכניות ביום. בעוד שבוע יגמר המלאי, ויש בעיה רצינית לחדשו. בורג הצעיר (בנו של השר לשעבר) נפצע כרגול בעת שרותו הצבאי. במשך השנים מאז הפציעה עבר תקופות שבהן הרגל לא הציקה לו, ותקופות שבהן נזקק לעזרתו של מקל-הליכה.

מצבו החמיר בזמן האחרון בצורה רצינית. במהלך הטיפולים נזקק בורג לבידיקה כסורק חרש שיוצר במפעל אלסינט והנמצא עדיין בשלב של ניסויים בבני-אדם. כדי לעבור בדיקה במכשיר צריך החולה להמתין בתור שאורכו חמישה חודשים לפחות. מאז הורע מצבו, מרותק בורג למיטה, סובל מכאבים קשים, ואינו מסוגל לתפקד ואינו עובד. הוא התקבל לבידיקה בעזרתם של שני פרס וששנה ארבל-אלמחלינו. שרת-הבריאות. בעתיד יצטרך בורג לעבור ניתוח כרגול.

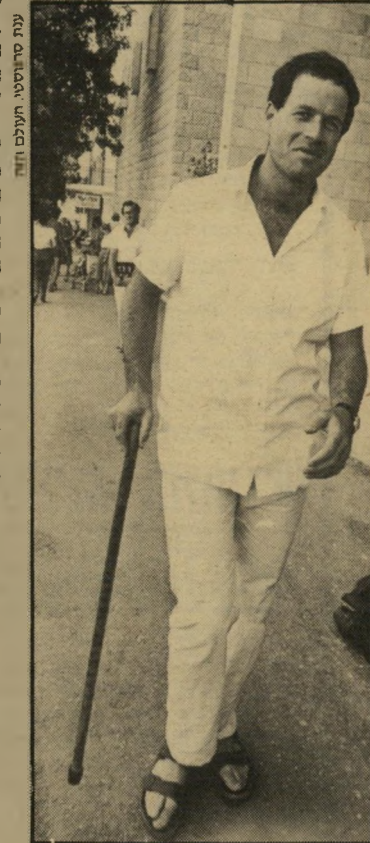
בורג היה בעבר יועצו של פרס לענייני יהדות-התפוצות. כשפרס היה ראש-הממשלה.

בתחילה, כשראו מפיקי התוכנית שבת-שלוש שהמלאי נגמר, חשבו ששטורם (שהוא, אגב, חבר טוב מאוד של בורג גם מחוץ לאולפן ההקלטות) יגיש תוכנית אחרת לבורג, ובהן יראיין אנשים שונים, אך רעיון זה ירד מעל הפרק.

בטי באב אפשר היה לשמוע את השניים. בורג ושטורם, מדברים בגלי צה"ל על יום הצום. התוכנית הוקלטה בביתו של בורג, כשהוא שוכב במיטה על גבו.

מנכ"ל טלעד, שכאולפניו מוקלטת התוכנית, מוכן לבוא לעזרתם של השניים. הוא מוכן שהתוכנית הבאות יוקלטו כהתאם למצבו הפיסי של בורג. לכן יתכן שתוקלט תוכנית אחת בכל יום-הקלטה, שלא כמו בעבר.

בורג, מצידו, עושה את כל המאמצים כדי לחזור לאיתנו. הוא עובר סידרה של תרגילי פיזיור תרפיה וטיפולים אחרים, המיועדים לשפר את מצבו.

מגישה בורג ומקל הקלטה במיטה

בגלי-צה"ל החליטו על שיתוף פעולה עם הטלוויזיה הישראלית והתור כנית מבט שני כתוכנית זו, שתשודר ביום השלישי הבא, יידון הנושא בהרחבה.

באותו היום השלישי, לכל אורכו, תשרר תחנת גלי-צה"ל ראינות, שיחות ודיונים הנוגעים למחלת האיידס על כל היבטיה. מייד אחרי שידור הסרט כמבט שני תפתח גלי צה"ל קופתו למאוינים.

כקול-ישראל החליטו להקדים את התחנה המתחרה, והם יערכו יום-שידורים מיוחד על האיידס ביום השני הבא, יום לפני הטלוויזיה וגלי-צה"ל. לכן החליטו בגלי-צה"ל להקדים את מסע-הפירסום לתוכנית, והחל בשבת האחרונה משודרים בתחנה הצבאית ג'נגלים, המודיעים על יום-השידורים המיוחד. אפשר לשמוע בהם את קולו של מיכאל קרפין, עורך מבט שני המפרסם את תוכניתו, ואת יוסף-השידורים של גלץ, ואת נחמן שלי, מפקד גלי-צה"ל, המפרסם גם הוא את הטלוויזיה ואת התחנה שלו.

אולי שלום חנוך

בגלי-צה"ל לא נואשים. שם מנסים ככל הדרכים להעביר בשידורים ישירים וחיים את כל המופעים הנערכים בתקופה זו, הן של אמנים זרים, הן של אמנים ישראלים.

הבאים בתור הם שניים גדולים, האחד אמריקאי: כוב רילן, שאיתו נמצאים אנשי התחנה במשאומתו, מתוך תיקווה לקבל את הסכמתו לשידור הקונצרט שלו. הרעיון הוא

זמר חנוך עוד קונצרט חינוך

לקבל את הסכמתו לשידור חינוך, כפי שנעשה במיקרים קודמים, למשל: טינה טנר ואחרים. השני הוא אמן ישראלי ותיק: שלום חנוך. עד היום סירב חנוך להרשות לאנשי גלץ להעביר קונצרטים שלו בשידורים חיים, עכשיו, אחרי שאנשי התחנה הצבאית הקליט את רוב האמנים הישראלים וגם הורים שביקרו בארץ. הם מקווים שחנוך יתרכך ויאפשר להם את שידור המופע.

תרומה עלומה

בעוד חודש, ב-21 בספטמבר, תחנוך תחנת גלי-צה"ל משרד חיש רבי עוצמה, הממוקם ברמלה, והמיועד לכל איזור המרכז.

המשרד מבוסס על שני משרדי שלל, שנלקחו מלבנון בזמן המלחמה, וששופצו בישראל. מיוזג שני המשרדים יצר משרד חדש, שעוצמתו 100 קילוואט, והוא מיועד לשידורי האיידס של התחנה.

המימון למשרד החדש נעשה, כרגיל, בעזרת תרומות. אחד התורמים, איש-עסקים אמיד מאוד וידוע מאוד, תרם 100 אלף דולר. הוא ביקש לשמור על אלמוניותו. זו הפעם הראשונה שארם זה, ששמו מופיע לעיתים בכותרות תורם סכומים כאלה לגלי צה"ל.

הנרבו הוזמן להשתתף בטקס הנובת המשרד, שייערך כנראה, גם בהשתתפותו של שרה-ביטחון. אם יסכים ליטול חלק בטקס, תיחשף זהותו.

באותו היום, אגב, חל יום ההולדת ה-37 של התחנה-הצבאית, ושם שוקלים להכין לכבוד האירוע יום-שידורים מיוחד.

ענת פרגוסטי

הם עובדים שנים לפתח שרירים, ובסוף מישהו אומר: הם נראים כמו שימנזות!

בחור צעיר, במיכנסי ברמורה משובצים, חולצת-טי לבנה, שיער קצוץ, נראה ככל צעיר אחר בן גילו. הוא מבקש מחבר שיחזיק מגבת, השניים מושכים במגבת מצד לצד. תוך רקות נופחים אצלו שרירים בחזה, בידים ובכתפיים. תוך רקות הוא מתנפח כמו בלון. קצוץ-השיער מוריד את חולצת-הטי, ומציג לראווה שרירים עצומים וחזקים.

המקום: סינרמה. האירוע: התחרות הארצית של האיגוד הישראלי לפיי תוחהגוף.

מאחורי הקלעים מתנפחים זה אחר זה המועמדים והמועמדות לתואר מר ומרת ישראל. מרימים מישקלות, עושים כפיפות-שמייכה, מנפחים את החזה ומציגים לראווה גופות שריריים רגליות חסונות. הם צריכים לעלות עוד כמה רקות לכימה. שם הם צריכים להיראות במיטבם. הכרטיס למרדך קורץ — לתחרות מר-עולם ב-בורי בילדינג, או כמו שקוראים לה הישראלים: עיצוב-הגוף.

20 שקלים עולה כרטיס-הכניסה. כאלף ישראלים משוגעים לרבר כאו במוצאי שבת לסינרמה. לראות את עיצוב-הגוף הישראלי. לראות את שריריהם של החברים, הקרובים ובני המישפחה.

יהודית וענת נקלעו למקום במיק רה. הן משמשות כמלצריות במסעדת הור-איי-פי בסינרמה. הם נראים כמו גורילות. יותר מדי מגושמים, אומרת יהודית. פעם ראשונה שאני רואה גברים המציגים את הגוף שלהם כמו נשים, אומרת ענת.

הכנות קובעות כי השרירים האלה קצת מפחידים. הם מאכדים את הפרופורציות של הגוף שלהם. יש להם גופות בלי טעם. רגליים שריריות מדי ורחבות. שרירי, הן אומרות, זה יפה, אבל לא בצורה מוגזמת.

על הכימה מסתדרים בשורה, כמו טווסים, המועמדים למרי-ישראל לנוער. 19 בחורים צעירים. אישכונים ספרדיים, רתיים וחילוניים. מציגים גופות. עושים פוזות ומנסים לקלוע את עיני השופטים. הם עברו קשה בשנה האחרונה כדי להגיע ליום הזה.

ויקטור ודינה חלפון מסתכלים בגאווה ובתרגשות אך בנם הצעיר, אורי, עושה שרירים לפני חבריה-שופי טים. אורי מנפח את החזה. ויקטור רץ קרוב לכימה לצלם. אני שמח שאורי כאן, הוא אומר. דינה מסוייגת יותר, מתרגשת ומזילה דימעה. היא מספרת שבתחילה אורי נראה לה כמו שיפונה. אבל עכשיו הוא נראה טוב. יפה. אני חושבת שהגוף שלו מאוד יפה ובריאי. אומנם יש קצת כניוית עם הכנת האוכל. אורי בריאטה אבל הוא מאושר, וגם אנוח.

אורי לא זכה בתואר הנכסף. הוא אינו די מפותח. אלי הנה הוא מרי-ישראל לנוער לשנת 1987. גובה 1.90 מטר. מישקל 110 ק"ג. היקף זרוע 47 ס"מ. היקף חזה 1.30 מטר. היקף ירך 68 ס"מ. אלי גדול-המידות הוא חייל בשרות-חובה. היה בטוח בניצחונו. הוא מתאמן במכון דיל של גילי רום כבר 6 שנים.

אלי הנה: אני אוהב שאנשים מסתכלים עליי. אני אוהב להיראות טוב, ושכל בגד יעלה עליי יפה. נשים שוררות לי, גברים מביטים עליי כשאני יורד לים, וזה עושה לי טוב. 30 ק"ג שריריים הוסיף לעצמו הנה

צילון צפיריה העולם הזה

ענת פרגוסטי העולם הזה